

Op zaterdag 1 april 2017, een dag na het succesvol afleggen van mijn examen eerstehulpverlening op het Atheneum Kapellen, was ik op vakantie in de Panne. Samen met mijn mama en bomma ging ik inkopen doen in de Delhaize naast Plopsaland. Toen we stonden aan te schuiven om de parking te verlaten, zag ik een man voorovergebogen staan bij de winkelkarretjes. Hij voelde zich duidelijk niet lekker, maar ik verwachtte niet meteen dat het ernstig was. Plots zakte de man in elkaar. Ik ben uit de auto gesprongen en naar hem toegerend.

Tijdens de lessen hadden we geleerd alles weg te leggen en een veilige situatie te creëren, maar de man was tussen de barren van de karretjesstalling en de karretjes zelf gevallen. Ik ben zo goed als ik kon naast hem gaan zitten. Hij was precies aan het slapen met zijn ogen dicht en snurkte luid. Ik kreeg de man niet wakker. Ondertussen was er iemand naar de winkel gelopen om hulp te vragen bij het verplaatsen van de karretjes.

Er stonden minstens 15 mensen rond mij. Ze gaven commentaar, maar deden niets. Ik vroeg of iemand de ambulance wilde bellen, maar niemand reageerde. Uiteindelijk heb ik zelf gebeld. Terwijl ik de hulpdiensten contacteerde, zag ik wel iemand telefoneren, maar of dat met de hulpdiensten was, weet ik niet. Er is ook niemand een AED gaan halen, terwijl er in Plopsaland vlakbij zeker één hangt.

Ik kon niet meteen zeggen in welke straat ik was. De hulpdiensten bleven doorvragen, maar meer dan 'de Delhaize naast Plopsaland' wist ik niet. Het duurde even voor een omstaander de correcte straatnaam kon geven. Ik heb mijn Smartphone op luidspreker gezet en naast me neergelegd, zoals we hadden geleerd in de les. De telefonist van de noodcentrale vroeg of de man nog ademde. Hij maakte nog steeds een sterk snurkend geluid. De telefonist adviseerde om de man in stabiele zijligging te leggen. Tijdens de les ging dat vlot, maar onder een stalling van winkelkarretjes is dat heel wat moeilijker.

Toen ik de man op zijn zij had gelegd, stopte alles. Hij maakte geen geluid en bewoog niet meer. Ik heb hem snel weer op zijn rug gedraaid. Terwijl ik bezig was, merkte ik niet dat mijn bomma mijn Smartphone had weggestoken zodat niemand erop zou trappen. Pas veel later viel me op dat ik de stem van de telefonist al lang niet meer had gehoord.

Onder de omstaanders ontstond er enige discussie of de man nu wel of niet ademde. "Allé, die leeft toch nog?" hoorde ik mensen zeggen en "die ademt toch nog!" Toen heb ik, als zestienjarige, beslist om de reanimatie te starten, terwijl de volwassenen verder discussieerden. De man zag er wat verwaarloosd uit en had nog maar enkele tanden. Zonder beademingsmasker was mond-op-mondbeademing uitgesloten. Hoe lang ik heb gereanimeerd weet ik niet. Ik telde tot dertig en nog eens en nog eens. Elk besef van tijd was weg.

Reanimeren terwijl het slachtoffer half onder een bar van een stalling met winkelkarretjes ligt, is niet eenvoudig. Ik had bovendien erg veel schrik om ribben te breken. Gelukkig

heb ik niets horen kraken, anders weet ik niet of ik verder had durven gaan. Gelukkig heeft mijn bomma me geholpen. Zij heeft het hoofd van de man achterover gehouden. Zijn kin zakte steeds naar beneden waardoor hij telkens in elkaar kromp. Dat mijn bomma naast me zat, was een echte steun.

Na een tijdje kwam er een vrouw die riep "Ik ben verpleegster!" en me nogal hardhandig uit de weg duwde. Ze begon allerlei zaken tegelijkertijd te doen. Terwijl ze de oogleden optilde, plaatste ze één hand en drukte volgens mij meer op de buik dan op de borstkas. Ze deed in elk geval niet wat ik had geleerd. Ze schonk ook verder geen aandacht meer aan mij en zei telkens opnieuw: "die is weg, die is weg ..."

Toen de ambulance aankwam, ben ik terug naar de auto gerend. Ik heb geroepen dat ze moesten doorrijden. Ik zag nog hoe de ambulanciers aankwamen met een AED en hoe iemand het t-shirt van de man openknipte en hem een spuit gaf ter hoogte van zijn hart. Ik ben toen beginnen wenen en ben niet meer gestopt. Ik heb de hele avond voor me uit zitten staren en bleef maar huilen. Ik stond stijf van de adrenaline. Ik heb die nacht niet geslapen. Ik heb gewoon tv gekeken als afleiding.

's maandags is mijn bomma terug naar de winkel gereden om te vragen of er iemand wist wat er verder is gebeurd. Mijn bomma kwam te weten dat de ambulance nog zeker drie kwartier ter plaatse is gebleven en dat ze de man vervolgens hebben meegenomen. Meer weet ik niet.

De verwerking was erg moeilijk. De rest van de vakantie was vreselijk. Mijn familie wilde opscheppen over wat ik had gedaan en kon het niet nalaten er grapjes over te maken. Goedbedoeld, dat wel, maar elke keer werd ik opnieuw geconfronteerd met wat er was gebeurd. Als ik er nu aan terugdenk, krijg ik het weer moeilijk, maar nu gaat het. Ik weet dat het belangrijk is om dit verhaal te vertellen.

Deze week krijgen de leerlingen van het 5de hun opleiding EHBO. Eigenlijk zou iedereen dit moeten volgen. Door te oefenen op de poppen wist ik wat ik moest doen. Zo zag ik bijvoorbeeld snel waar ik mijn handen moest zetten. Tijdens de lessen had ik wel gehoord van gasping [niet effectieve schijnademhaling bij slachtoffers met hartstilstand, nvdr], maar dat het zo luid was, had ik niet verwacht.

Twee weken geleden heb ik voor het eerst opnieuw een reanimatie uitgevoerd op een pop. Ik wist niet of ik dat nog zou aandurven. Mijn leerkrachten zeiden dat ik best wel fel reanimeerde, alsof ik de pop echt tot leven wilde wekken.